

Само себе не си съ загуби.
 И му рече млада Янкулица:
 „Не губи съ, Янко господине,
 Що ми рече ти я не си сторифъ,
 Твое брате сонъ ми ꙗ заспало.“
 И си поиде на диванъ при брате:
 „Стани, стани, мое мило брате,
 Ясъ ти сторифъ, а ти да ме простишь!
 Оба си съ бракъ избацїе.
 И му рече Янкула Николу:
 „Айде сега, мое мило брате,
 Токму стока мїе да делиме!“
 А Никола тога що му рече:
 „Брате стока да си не делиме,
 Туку айде бракъ да бидиме,
 Да седиме какъ що сме седеле.“

183.

Каравидо, невѣста Карабоя, сестра Ангелина, и Турци.

Раскаралъ съ Каравидо
 Со невѣста Карабоя
 Отъ день до день за неделя,
 Що съ каралъ Каравидо.
 Раскаралъ съ Каравидо
 Со сестра си Ангелина,
 Що съ каралъ Каравидо
 Отъ нокъ до нокъ две недели.
 Веке му съ здодеало;
 Стана Видо си отбегна
 Си отбегна Турско село,
 Си съ глави турски момокъ
 Турски момокъ коньски сеизъ.
 Вездень денѣ коньѣ пасить,
 А на вечеръ служба служить.
 Веке му съ здодеало;
 Стана Видо си отбегна
 Си отбегна дури дома
 При невѣста Карабоя,

При сестра си Ангелина.
 Тукъ съ чудить Ангелина,
 Къде брата да си скріеть,
 От' ке дойдѣтъ силни Турци,
 Вида да го побараеть.
 Уще не съ раздумала,
 Начась Турци ми фтаса'а.
 Кога надворъ ми излезе,
 Що да видить вельо чудо!
 Село Турци с' испълнало,
 Го бараеть Каравида;
 Секоя кука и байрака,
 На нивна-та два байрака.
 Тога велить Ангелина:
 „Леле, леле мило брате!
 Къде да те, брате, скріамъ,
 Село отъ Тудци с' испълнало!“
 Отключила шаренъ ковчегъ,
 Исфърлила даро'и-те,